

Tapahtui viime osassa. Ukkossoturi Torkarl, sai itseltään Ukkosenjumalta tehtäväkseen tuhota Kyklooppi. Avukseen hän sai miekkansa, jonka Ukkosenjumala muutti taikuudella maagiseksi ja antoi tälle nimeksi Kull. Torkal lähti matkaan hevosensa Liisan kanssa. Torkarl oli matkannut jo useita päiviä Liisan selässä. Hän oli ottanut suunnaksi etelän ja tiesi suunnilleen millä mailla Kyklooppi asui. Ensimmäiset päivät pohjolassa olivat hänelle entuudestaan tuttuja reittejä, joten hän saavutti nopeasti pohjanlahden rannikon ja osti sieltä kyydin kauppalaivassa kohti Germaniaa. Laivassa matkatessaan Torkarlilla oli aikaa pohtia miksi Kull ei ollut vieläkaan herännyt? Miekka näytti päällisin puolen samanlaiselta kuin ennenkin. Torkarl oli aiemminkin nähnyt ukkosmiekkvoja, mutta ei koskaan näin läheltä. Saaticka että hän olisi pitänyt sellaista kädessään. Miekan terä oli terävä, mutta ei sen terävämpi kuin miksi hän sen oli hionut. Se tuntui yhtä kevyeltä kädessä kuin ennenkin. Miekan heiluttelu puolelta toisellekin tuntui tutulta. Epäusko hiipi hiljalleen Torkarlin mieleen. Kaikki hänen tietämänsä ukkosmiekkvojen haltiat sanoivat aina, että miekka heräsi parin päivän sisällä ja alkoi puhua heille. Äänellä jonka vain miekan kantaja pystyi kuulemaan. "Äänellä jonka vain miekan kantaja kuulee. Höperöksikö minun täytyy ensin tulla, ennen kuin minulle puhut?", Torkarl naurahti ja laittoi miekan takaisin huotraan. Kull pysyi vaiti ja ukkossoturi sitoi miekan huotrineen takaisin satulareppunsa kylkeen. Sitten hän jätti tavaransa ja asteli portaita pitkin ruumaan, jossa Liisa oli. Liisa hirnahti näkiessään isäntänsä ja käänsi lempeästi päätään Torkarlin silittäessä tämän kaulaa. Merimiehet olivat yrittäneet sitoa hevosen köysillä runkoon kiinni rankan merenkäynnin varalta, tämän isännän ollessa kannella, mutta kuultuaan Liisan vihaisen ääntelyn kannen alta, Torkarl oli juossut paikalle ja käskenyt merimiehiä olemaan koskematta hevoseen. Hän selitti Liisan olevan kokenut merimatrustaja ja jos tarve hevosen kiinnitykselle tulisi, Torkarl pitäisi siitä huolen itse. Tosiassa Torkarl tiesi, että pohjoisen merillä matkatessaan, ukkossotureilla ei koskaan ollut ongelmia merenkäynnin kanssa. Ainakaan niin kauon, kun he pysyivät väleissä Ukkosenjumalan kanssa. Kun laiva aamulla saapui Germanian rannikolle, ukkossoturi pyysi laivan kapteenia yksinkertaisesti laskemaan hänet ja hevonen mereen. Hevonen kyllä uisi rantaan asti varusteiden kanssa ja hän uisi itse vierellä. Kapteeni ei ollut moista pyyntöä ennen kuullut, mutta matkamiehen itsevarma äänenpaino oli niin vakuuttava, ettei tämä rojhennut kyseenalaistaa hurjalta kuulostavaa pyyntöä. Vasta parivaljakon hävitessä maininkien taakse, kapteeni pystyi kääntämään katseensa pois erikoisesta matkalaisesta. Germania oli osittain tuttua seutua Torkarlille. Hän oli useasti sotinut sen pimeiden metsien ja sumuisten soiden kätköissä. Ottanut yhteen roomalaisten, hunnien, merovingien ja barbaarien kanssa. Milloin kenenkin joukoissa taistellen. Kaatunut, henkensä menettäneenä ja taas noussut kuolleista Ukkosjumalan palatsissa. Ukkosenjumala suosi niitä jotka taistelivat ja kuolivat hirmuisen kuoleman. Karjuen, heikkoutta näyttämättä, armoa pyytämättä. Viimeiseen veritippaan eläen. Mutta nyt matka jatkui etäämmäksi. Vieraiden jumalien maille asti. Metsät kasvoivat hoikempina ja huojuen. Lehvästöt peittivät auringon jossain korkealla ratsastajan pään päällä. Ja yhtäkkiä edessä seiso i mies. Varsi oli ainakin miehen pituinen. Sen päähän oli kömpelösti kiinnitetty ruosteinen, mutta teräväksi hiottu raudanpala. Vaistomaisesti Torkarl pysähtyi ja antoi katseen kiertää varovasti ympäristössä. Pian hän alkoi erottaa pimeässä hitaasti liikkuvia hahmoja. Likaisia ja ryysyissä kulkevia maantierosvoja. Aseinaan teräväksi vuoltuja seipäitä ja mitä tahansa aseeksi kelpaavaa. Hahmoja ilmestyi esiin yhä enemmän ja enemmän. Saartorengas ukkossoturin ympärillä kävi yhä tiiviimmäksi. Valmiina syöksymään pakenevan matkalaisen kimppuun. Torkarl kuitenkin malttoi yhä mielensä. Hän antoi katseensa kiertää, laski mielessään saartajiaan ja odotti kunnes saartorengas pysähtyi. Mielessään hän jo tiesi, missä järjestyksessä tappaisi kenetkin. Matkantekijänviittansa alla käsi tarttui

näkymättömissä miekkaan ja veti sitä hitaasti huotrasta. ”Mitä aiot?” Ukkossoturi ei ollut koskaan aiemmin kuullut ääntä, mutta tiesi heti kuka puhui. Sen ääni oli kirkas, kuin kauneimmalla, viattomimmalla Oraclian neidoilla. Leikkisä kuin lapsuuden kesät tai keväiset Sulavirtainpurot. Lämmin kuin Mustapaatson kivet kevätauringossa. Kivet joille hän lapsuudessaan kiikkui pitkien talvien jälkeen tähystämään ja odottamaan hylkeenmetsästäjien paluuta. Soturin käsi kirposi hetkeksi miekan kahvasta, mutta hän puristi sormensa nopeasti takaisin sen ympärille. Tiukemmin. ”Nämä rosvot aikovat ryöstää meidät. He hyökkäävät kimppuumme seipäineen. Koettavat suistaa minut hevosen selästä tai iskevät Liisaa kylkiin. Saatuaan minut maahan he pitelevät minut aloillaan kepeillään ja heinähangoillaan ja lyövät ja pistävät minua millä vain ovaat mukaansa ottaneet. Heittävät minut riisuttuna ojaan ja myyvät varusteeni jollain markkinoilla. Tekevät saman, kuin ovat varmasti jo tehneet lukemattomille muille matkaajille. Mutta koskaan aiemmin he eivät ole kohdanneet ukkossoturia, joka vieläpä kantaa ukkosmiekkaa. Mutta kohta näkevät ja jo ensimmäinen repivä isku tulee nostamaan pelon heidän mieliinsä. He tajuavat, että nyt heillä on vastassa jotain mitä he eivät ole koskaan aiemmin nähneet. Yksi mies ja miekka, joka räjäyttää heidän ruumiinsa kappaleiksi. Haistan jo heidän epävarmuutensa, tunnen sisälläni heidän pahat aavistuksensa.” ”Nämä ihmiset eivät ole maantierosvoja. He ovat köyhiä ja nälkäisiä. Katso heidän poskiaan, ohuita käsiään. Näetkö kuinka epätoivo paistaa heidän silmistään. He haluavat vain elää seuraavaan päivään, ruokkia perheensä. Mikä epäonni heitä lieenee kohdannut sitä emme tiedä. Mutta nämä ihmiset eivät ole roistoja tai murhamiehiä. En aio auttaa sinua mikäli satutat heitä.” miekan ääni soi edelleen kauniina Torkarlin korvissa. ”Voin hoidella heidät ilman sinuakin.” ”Kenties, mutta siinä tapauksessa minä en auta sinua tehtävässäsi enempää kuin tarkoitukseen johon minut on luotu. Vie minut kykloopin luo ja minä revin sen hirviön pieniksi tomuhiukkasiksi, mutta siinä tapauksessa sinun täytyy löytää kyklooppi yksin. Jos säästät nämä ihmiset, lupaan auttaa sinua löytämään kykloopin.” Torkarl epäröi, hän oli lähtenyt matkaan tietäen, ettei kykloopin löytäminen suinkaan tulisi olemaan helppoa. Ja toisaalta, mitä Kull muka tietäisi kykloopin sijainnista. Voisiko tähän luottaa? Ukkossoturit tunsivat monia tarinoita ukkosmiekoista. Joskus miekkojen todellinen luonne paljastui vasta pitkän ajan kuluttua. Haramd Hirvi kantoi miekkaansa sata vuotta ennen kuin miekka petti tämän. Ehkä se oli koko ajan vain odottanut oikeaa ajakohtaa. Torkarl ei tiennyt huotrassaan heränneestä miekasta vielä mitään. Voisiko tähän luottaa? ”Mitä takeita minulla on siitä, että autat löytämään kykloopin?” ”Ei mitään. Mutta jos lyöt nämä miehet ja naiset, takaan että vaikenen kunnes löydät kykloopin.” Ukkossoturi oli kuulevinaan naurua miekan äänessä. Naurua kuin lasten vilpittömässä ilonpidossa. Se sai soturin rinnan jähmettymään hetkeksi. ”Hyvä on. Luotan sinuun. Mutta kuinka pääsemme jatkamaan matkaamme vahingoittamatta tätä roskasakkia?” ”Anna heille hevosesi. He tarvitsevat ruokaa. Hevosesi on iso. Sen lihalla he voivat ruokkia perheitään hyvän tovin. Olen varma että he päästävät meidät menemään ilman harmia.” Torkarlin kasvot ja koko keho jäykistyivät. Hän istui hiljaa Liisan selässä ja tuijotti eteen. Suoraan silmiin miestä, joka ilmestyi ensimmäisenä kapealle kulkuväylälle. Hänen kätensä ei enää puristanut miekkaa. Hän ei enää pystynyt kuuntelemaan kuinka Kull puhui. Kauniisti, viattomasti. Liisa katsoi kysyvästi silmiin, kun soturi laskeutui ratsun selästä ja irroitti satulalaukut. Hevonen jäi paikalleen kun sen ratsastaja käveli jotain murahten eteenpäin. Ohi heidät pysäyttäneen miehen, ohi saartorenkain miehen ja naisten. Ennen kuin valpastui. Ukkossoturi käveli eteenpäin. Kuuli vauhkoontuneen hevosen hirnumisen. Väkijoukon äänet näiden kannustaessa toisiaan lähestymään ringissä edestakaisin laukkaavaa hevosta pitkien seipäidensä kanssa. Lyönneistä kuuluvia mätkähdyksiä, yhä tiheämpään kuuluvia kiljahduksia ratsun suusta, seipään kärkeen

pistäessä sitä kylkiin, silmiin, jalkoihin. Torkarl kiihdytti askeleitaan. ”Kun tulemme takaisin, voi olla että poikkeen tämän kautta, etsin tämän roskajoukon käsiini ja poltan joka vitun paskiaisen. Ja sinut Kull, hautaan heidän paskaansa.”